

kunne man godt have overvejet at styrke de nationale parlamenters stilling. Må jeg spørge, om ikke vi ville have fået et bedre og mere relevant EU, hvis de siger, der blev taget op og som skulle løses som grænseoverskridende, var nogle, de nationale parlamenter tog stilling til ud fra en erkendelse af, at her kan vi ikke selv løse det. Her er det nødvendigt med et internationalt samarbejde i stedet for, at det er Kommissionen, der sider og definerer, hvad den gerne vil blande sig i.

Jeg vil også godt sige, at den 6-ugers-høringsperiode for nye forslag, der er levnet til de nationale parlamenter, langt fra er nogen tilfredsstillende inddragelse, og det er slet ikke et spørgsmål om medindflydelse.

Efter regeringskonferencens afslutning skal traktanten godkendes i hvert enkelt af EU's medlemslande. Så vidt det vides i dag, så overvejer flere lande, herunder bl.a. Frankrig, Holland og Spanien, muligvis også Belgien, Italien og Portugal at holde folkeafstemninger. Det er derfor en realistisk mulighed, at et eller flere af EU's medlemslande forkaster den forelagte forfatningstraktat ved at stemme nej. Og hvad så? Ja, hvad så?

Det spørgsmål må stats- og regeringscheferne naturligvis give vælgerne et svar på senest samtidig med, at de fastlægger indholdet af den nye forfatningstraktat.

Og så Danmarks forbehold, det man kalder de eksisterende protokoller. De fem forbehold, vi har, indgår ikke i forfatningstraktaten, idet konventet ikke har taget stilling til protokollerne. Aktuelt forhandler Danmark i dag om at blive tilknyttet fire retsakter, der er omfattet af det retlige forbehold, en mellemstatslig aftale mellem Danmark og EU.

Ved den kommende regeringskonference bør Danmark selvfølgelig opretholde sine fem forbehold. Dem har vi jo allerede. Men for at sikre et smidigt samarbejde i hele EU, dvs. også i Danmark, bør vi som forudsætning for dansk tilslutning til forfatningstraktaten kræve, at Danmark får adgang til – hvis vi ønsker det – på de områder, hvor vi har forbehold, at deltage i EU's samarbejde på mellemstatsligt niveau.

Jeg vil godt sige, at det faktisk er utrolig højrovet af Kommissionen, at Danmark, som i 1992 sagde, efter at vi havde sagt nej til Maastricht-traktaten, at vi accepterer fire forbehold, vi accepterer, at EU kan køre videre, i dag tillader sig at sige til Danmark: Nu skal I straffes, fordi I gjorde det. I kan kun få lov at forhandle fire

traktater, hvor Danmark har ønsket seks. Det er simpelt hen en uanstændig behandling af en nation som Danmark, der har vist sig så imødekommende, så åben over for og så hjælpsom over for at fremme EU-samarbejdet. Derfor bør vi kræve ret til, hvor vi har forbehold, hvis vi selv ønsker det, at kunne gå ind på mellemstatsligt niveau og få en aftale.

Kl. 15.10

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Vi har haft en meget lang debat om mange tekniske detaljer, må jeg sige, hvor jeg synes, det måske til en start i hvert tilfælde kunne være vigtigt lige at holde sig det store perspektiv for øje, holde sig for øje, hvad det her dybest set drejer sig om. For hvad er det, det drejer sig om?

Det drejer sig om, at vi nu skal skabe den endelige ramme om den historiske beslutning, som blev truffet den 13. december i København sidste år, den historiske beslutning om en udvidelse af EU, som vil betyde genforeningen af Øst og Vest efter de mange års adskillelse; som vil betyde de østeuropæiske folks chance for at få indfriet forhåbningerne om at kunne være med i et bredere samarbejde; forhåbningerne om at kunne få skabt økonomisk og social fremgang efter de mange år under kommunistisk tyranni og undertrykkelse; deres forhåbninger om at kunne komme med i vores sikkerhedspolitiske samarbejde.

For vores vedkommende opfyldelse af drømmen om, at vi kan få skabt et helt Europa, hvor vi kan handle frit med hinanden i Europa uden barrierer ved grænserne; hvor vi kan bevæge os frit i Europa uden barrierer ved grænserne; hvor vi kan få skabt større sikkerhed, fordi vi samarbejder tættere.

Det er opfyldelse af en drøm i både Øst og Vest, det her drejer sig om, og den drøm må ikke få lov at drukne i alle mulige tekniske detaljer.

Vi skal nu skabe rammen om udvidelsen, og det siger jo sig selv, at når man udvider et fællesskab fra 15 til 25, så er man nødt til at have et nyt sæt spilleregler. Der bliver nu pludselig 25 omkring bordet, og så må man altså indrette sig på en anden måde. Sådan er det alle steder. Hvis man bliver flere i et fællesskab, så må man indrette sig på en lidt anden måde for at få det til at fungere. Så enkelt er det jo, og det er dybest set det, det her drejer sig om.

Derfor skal vi nu have en ny traktat, som giver disse nye spilleregler. Det hedder en forfatningstraktat, traktat, fordi det er en aftale mel-